

5. 5. 1962

Cesta z Kunmingu do Chongqingu nám trvala dva týdny. S kolegy jsme pak pracovali na mapování terénu a podařilo se nám určit nejvhodnější místo ke stavbě vodní elektrárny na Modré řece Chang Jiang. Další práce na vyměřování ale začalo komplikovat období dešťů a bylo jasné, že se tady zdržíme. Byl jsem ale rád, protože se mi do té doby nepodařilo setkat s místní podzemní církví, které jsem měl předat další matrice. Adresu, kterou jsem dostal, jsem nemohl najít, jakoby neexistovala a vyptávat neznámých lidí jsem se moc nemohl, abych zbytečně neupoutal pozornost. Začínal jsem z toho být už zoufalý, ale pak jsem si uvědomil, že když mě sem Bůh poslal, tak mi i ukáže cestu, ale musím mu důvěřovat. Netrvalo dlouho a dočkal jsem se.

Včera jsem měl zase jeden z těch náročných dní v práci, kdy jsem si večer nepřál nic jiného, než rychle usnout. To se mi ale nedařilo. A tak jsem se i přes únavu rozhodl trochu projít. Venku nepřetržitě pršelo a nad městem se táhl mlžný opar. Z rušných uliček jsem zamířil k řece a doufal, že alespoň tam naleznu trochu ticha a možnost v klidu se modlit.

Blížil jsem se pomalu k nábřeží, když jsem ve svitu lamp zahlédl, jak se u řeky někdo pohybuje. Trochu jsem znejistěl, jestli bych měl pokračovat, ale zvědavost mi nedala a už jsem slyšel i jejich hlasy. Zpívali. Ten nápěv mi byl povědomý. A pak jsem to pochopil - ti lidé tam chválili Boha a pět z nich se právě chystalo nechat se pokřtít. Tiše jsem přistoupil a představil se. A pak jsem přihlížel, jak se jich jejich kazatel jednoho po druhém ptal, jestli věří, že je Ježíš Kristus obmyl svou krví a tak je očistil od jejich hříchů. Postupně vyznávali, že Ježíš je Boží Syn, jejich Pán a Spasitel. Slíbili taky, že chtějí být Kristovi učedníci a chtějí svým životem oslavovat Boha. Na základě jejich slibu je pak kazatel křtil. Jeden po druhém k němu sestupovali do vody, asi tak po pás, a on je celé ponořil a zase vynořil. I přes teplé počasí musela být voda ještě dost studená, ale nikdo z nově pokřtěných to nejspíš ani nevnímal. Byla to pro ně chvíle, kdy alespoň před několika svými důvěryhodnými přáteli a příbuznými vyznávali, že jejich život patří Ježíši Kristu. Když se ponořili pod vodu, zemřelo jejich staré nevěřící vzpurné „já“, a když se vynořili, dostalo život jejich nové „já“, které ve všem důvěřuje Bohu. Apoštol Pavel to v Listu Koloským 2:12 zapsal takto: "S Kristem jste byli ve křtu pohřbeni a spolu s ním také vzkříšeni vírou v Boha, jenž ho svou mocí vzkřísil z mrtvých."

Poté, co křest skončil, mě kazatel pozval na jejich setkání, a tak se v nejbližších dnech dozvím více o jejich společenství. Modlím se, abych měl možnost jim předat matrice a hlavně je povzbudit. Já sám jsem včera prožil ohromnou radost z toho, jak Bůh proměňuje lidi a dává jim sílu i odvahu to ukazovat navenek.